

KÖZZÉTERDEK

POLITIKAI NAPILAP.

Az orosz követ és Zichy gróf.

Budapest, március 26.

A legújabb távirati jelentések szerint a konstantinápolyi conflictus már a kiegyenlítés útjára van: a török nagyvezír kibékült gróf Zichyvel, s személyesen meg is látogatta az osztrák-magyar internunciust; — az ügy folyamán a részleteivel konstantinápolyi levelezésünk bizonyára meg fog bennünket ismertetni. Azonban már ma sem mellőzhetjük hallgatással azon jelenséget, melyről majd minden bécsi lap megemlékezik, s mely, ha valószínű, az osztrák-magyar kormány figyelmét nagy mértékben igénybe venné.

Azt állítják, hogy Ignatieff orosz követ az utolsó napokban oda működött volna, hogy a nagyvezír befolyása által megkádályozza a francia-ruméliai vasutitársaság átalakulását osztrák consorciummá. Több oldalról jelzik a hírt, sem hogy azt ignorálnunk lehetne és épen az osztrák-magyar monarchia és Oroszország jó egyetértése érdekében szükséges, hogy a hír alaposabb iránt, mint a mely keleti politikánkat legközvetlenebbül érdekli, tisztába jöjjünk.

Ha az említett hír csakugyan alapos, akkor két eshetőség állunk szemben, vagy az orosz kormány feltékenny szemekkel tekint az osztrák-magyar befolyás növekedését Konstantinápolyban s azért kereskedelmi téren is gátot akar vetni e befolyás legelőterjesztésének. — vagy pedig Ignatieff tul meg az orosz kormány intencióm s tulbuzóságával compromittálja önmagát és kormányát. Erről a hivatalos demontik daczára már többször volt szó: azonban ez utóbbi eshetőség csak mulékony baj volna, melyet előbb-utóbb könnyen lehetne orvosolni; míg az első eshetőség az osztrák-magyar kormány politikáját keleten igen válságos helyzetbe juttatná.

A mióta az osztrák-magyar monarchia kilépett a németbirodalmi szövetségből és Olaszország tartományairól is végkép s minden hátsó gondolat nélkül lemondott: külügyi politikájának egész actióját keleten összpontosította, mert egy nagyhatalomnak végre is valamely irányban kell külpolitikai actiót kifejtenie, különben előbb-utóbb veszélyeztetve látta nagyhatalmi állását. Ausztria-Magyarország az európai béke fenntartása érdekében keleti actióját Oroszország érdekeivel összhangzásba hozta; az eddig birodalmunk által perhorresztalt orosz politikai felfogás a fejedelmesség és a Portával szemben sok tekintetben érvényre jutott, hanem másfelől Ausztria-Magyarországnak ez által lehetővé vált kereskedelmi téren terjeszkednie keleten, miután politikai tekintetben ebben többé nem akadályozták. Így jött létre a román-az-

trák-magyar vámszerződés s így akarja az osztrák-magyar kormány a szerb-török vasuti vonalakat egy osztrák társaság kezébe juttatni.

Az orosz kormány csak azon esetben tekinthetne feltékenny szemekkel Ausztria-Magyarország külügyi actiójára keleten, ha ez az orosz érdekekkel ellentétes irányban mozogna; de midőn az orosz politika Ausztria-Magyarország részéről nagy részben egyszerűen elsajátított: önként következett ebből, hogy Ausztria-Magyarország befolyása Konstantinápolyban növekedni fog s különösen a kereskedelmi és anyagi érdekek keleten oly utba fognak teretelni, mely birodalmunkra kedvező. Azért nem is hisszük, hogy Oroszország a régi bizalmatlansági politikához visszatér volna, mint ezt Ignatieff eljárása tanusítaná, ha az erről szóló hírek valószínűek.

Mindenesetre óhajtható volna, hogy az orosz kormány e tárgyban határozottan nyilatkozzék; mert szükséges körülmények között okot adhatna s ezáltal az északi hatalmak szövetségét megingathatná.

Velenze, márc. 25. (Eredeti távir.) Iteni illetékes körökben kétlik, hogy Ferencz József ő felségének idejövetele kereskedelmi és egyházi politikai kérdések concret tárgyalására adna alkalmat.

Velenze, márc. 25. (Eredeti távir.) A rómaiudvar a velenzei ünnepélyeket, névszerint az udvari bál, tüzi játékokat, s az Udmetől Velenzeig rendezendő katonai tisztelgéseket végleg megállapította. Az ünnepélyek más részletei még függőben vannak.

Bécs, március 24. (Eredeti levél.) Dr. Giskra, mint értésünkre esik, a maga igazolása végett egy levelet intézett ő felségéhez s egyszerű mind audienttiát kért. Tagadja egyéb iránt, hogy — mint a bécsi lapok írják — Larisch főudvarmesthall előtt egy nyilatkozott volna, hogy tud majd elégtellett szerezni magának s hogy ausztriai rendjéről s titkos tanácsosi méltóságáról lemond. Sapieha Leó és Jablonowski hercegek csak ő felsége rosszaságának kifejezését vették, de az udvarból nem tiltották ki őket.

Zichy gróf, konstantinápolyi nagykövet szabadságát kapott s Bécsbe jő. A diplomáciai incidens még nincsen teljesen elintézve. Andrásy grófnak egy fontos jegezzékére még nem érkezett válasza.

Belgrádi levelezőnk pár héttel ezelőtt biztos kiltatába helyezte a szerb skupstina felosztását. S ez,

mint egy délben érkezett belgrádi távirat jelenti, csakugyan be is követeztet. Milán fejedelem, ha tartománya békéjét kockáztatni nem akarta, csakis ezen erélyes ténnyel válaszolhatott a skupstina omladibnista többségének példátlan parlamenti botránaira. A szerb nép józan része az utóbbi napokban már türelmetlenül sürgette s ma nagy megnugyvással fogadja a skupstina felosztását.

A magyar miniszterek bécsi értekezletéről a következőket írják:

Az ő felsége elnökele alatt tartott magyar minisztertanács mindenekelőtt az országgyűlés legközelebbi teendőivel, munkaprogrammával, bejárásának idejével s a bejáró trónbészéddel foglalkozott. Kormánykörökben remélik, hogy az országgyűlés a napirendben levő és elintézését várt tárgyakat mielőbb bevezényli és május hónapban be lesz zárható. Az új választások, miután június vége előtt az állandó névjegyzékek alig fejezték be, valószínűleg csak augusztus és szept. havában fognak megjelenni. A minisztertanácsnak egy további tárgyat képezte vasutaink ügye s e tekintetben a kormány megállapodott abban, hogy az északi keleti vasutira vonatkozólag még Zichy József gróf alatt létrejött egyetértés acceptálván, azt mér az országgyűlés ezen ülészaka alatt előterjesztendő elintézés végett. Értékesített fog továbbá a keleti vasut II. kibocsátása elsőbbségi kötvényeinek még el nem adott második fele. Ez ideje a Rotschild consortium még nem nyilatkozott, hogy ezen papirok névre kíván-e élni az optio jogával; s másrészt a kormány azon tervvel foglalkozik, hogy e papirokat a consortium elkerülésével, szabad kézből árusítsa el. Nem tudjuk, hogy e terv az illetékes bankoportól, vagy a kormánytól jött-e? de mindenesetre érdekes dolgok fejlődhetnek ki belőle s mi csak azt óhajtjuk, hogy ennek ne az ország hitele vallja kárát! — A többi vasuti ügyek, ugymint a károlyváros-fiumei vasutépítésből eredő követelések, a keleti vasut ügyének végleges rendezése, a magyar-gáncsországi és kassa-oderbergi, nemkülönben a pest-zimonyi és horvát-szlavon határvideki vasutak ügye, az összes egybeülő országgyűlésnek lenne fenntartva.

A magyar kormányfőfrak értekezletet tartott az osztrák s a közös minisztertanács tagjaival is azon vasutak tárgyában, melyek mindkét államtól közösen érdeklík; nevezetesen magyar gáncsországi, s a kassa-oderbergi vasutársulatok követeléseinek tárgyában. Szóba jött a török vasutak esatlakozásának kérdése és az tárgyban folyt diplomáciai tárgyalásokról Andrásy gróf részletes jelentést. Ugy értesülünk, hogy ez alkalommal a magyar és osztrák kormányfőfrak ismételve beleegyeztek abba, hogy ezen tárgyalásokat ezután is a közös külügyminiszterium vezesse, mert

ezesimol! Egy ily teremts, kinek haja bokáig ér, kinek arczszínétől káprázik az ember szemé, kinek ily en zeme van, és fogora, mely mindig lehet számítani, s ki mindig többet ér a többinél, s kit el kell fogadni ha jön, s akár hogyan jön, s nem szabad félrehuzni a száját, ha nem egészen tiszta is: s ez a pénz. Mindig ily szemmel nézik az embert, ha pénze van, s azt se kérdik: hol vette? Azért egy asszony, kinek meg van a hozzávalója s ki azt fel nem használja, ostoba bolond. Azok a külsőségek, az mind mulandó. Nézzem rám — egyéb se kell... De a fenébe is — hiába prédikálok neki — csak annyit, mint ha énekelnek.

Magam, annyit beszélem neki: Lásza kedves leányom, mondom neki, mai napig csak egy barátja van az embernek, kire mindig lehet számítani, s ki mindig többet ér a többinél, s kit el kell fogadni ha jön, s akár hogyan jön, s nem szabad félrehuzni a száját, ha nem egészen tiszta is: s ez a pénz. Mindig ily szemmel nézik az embert, ha pénze van, s azt se kérdik: hol vette? Azért egy asszony, kinek meg van a hozzávalója s ki azt fel nem használja, ostoba bolond. Azok a külsőségek, az mind mulandó. Nézzem rám — egyéb se kell... De a fenébe is — hiába prédikálok neki — csak annyit, mint ha énekelnek.

Magyarországnak és Ausztriának e tekintetben divergáló érdekeit ily módon hiszi mindkét fél kormányja legsikeresebben összeegyeztethetőnek.

Báró Wenckheim Béla miniszterelnök ma az esti vonattal érkezik Bécsből Budapestre. A többi miniszterek már ma reggel megérkeztek.

A közös hadügyminiszterium — mint Bécsből értesülünk — már foglalkozik az 1876-iki budget összeállításával. A hadügyi budget részleteinél, s kivált az élelmezésnél, miután az új métermérték és súlyrendszer 1876. jan. 1-én életbe lép, tetemes átszámításra kell tenni; ugy értesülünk, hogy ezen átszámítás folytán, a hadsereg legényeinek kijáró husadag némileg emeltek, a mi ugyan az egyes katonáknál majdnem elenyészik, de mégis összefoglalva az egész hadsereg névre, szeszerek meg. Ezenkívül a hadügyminiszter a hadsereg élelmezésének javítására fejenként 2 krajczár pótlókat fog kérni a legközelebb összeülő delegatiótól.

Tisza Kálmán egyhangú megválasztásáról értesítők már olvasóinkat. Este kivilágítás és diszlokoma a „Fehér ló”-hoz címzett vendéglőben. Tisza K. legközelebb le fog menni választói közé, és ez alkalommal falklyászenével fog megtiszteltetni.

Az „Ellenő” meleg szavakkal üdvözli ez eseményt, s benne Tisza Kálmánnak és álláspontjának s zedbal fölötti győzelmét látja. Az egykori testvér és elvrokott pedig a következőkkel tiszteli meg:

„A debreczeni választásban egy meggyőző s megintáthatatlan tény nyilatkozik: az, hogy a nemzet közszelleme egészen és méltósággal napirendre tért a székely ellenkiki dühöngés felett. Sem vonzó ereje, sem hitele többé e csapatnak, mely előző szerny magát pártnak tartani. Még „papirjai” se kelendők, Debreczen a megmondhatója. Igazságainak minden fgyvere tómpa; s marakodásával csak önmagát eszi. Étrággyát tekintve, biztat a remény, hogy nem sokáig tart belőle. Nem gondolja-e a félrevert jöhismetés, hogy e cannonal táplálkozásnak anyagul szolgálni mégis csak hitvány sors nagy? Nem gondolja-e, hogy ideje volna az ámitásnak torkára forrasztani országbolonditó ígét?”

Metianu a radi püspök szordán tévé le az esküt ő felsége kezébe. Az új román főpap erélyes és tevékeny ember s a magyar államzeme hü barátjának bizonyult. Jelöltje volt a nagyszékes metropolita széknek is, melyre azonban a románok többsége Román Miron volt aradi püspököt választá, kinek helyét most Metianu foglalta el. A román egyház fontosabb posztjait most oly egyének által vannak birtoltva, kik valószínűleg ily irányt fognak adni a románok által eddig követett politikának.

Határtalan. A kormányhozintéztet bizalmi feliratoknak különböző válfajai egy újjal szaporodtak, mely mellett az eddigiek mind eltörpülnek. A „Hon” tá-

irata szerint ugyanis Turócmezgye közzgyütelése egyhangulag „határtalan” (1) bizalmat szavazott a kormánynak. Hogy e határtalan szavazat hány „ágyulós” ki-szeretében esett meg, arról szerényen hallgat a „Hon” távirata.

Auersperg Adolf herceg, osztrák miniszterelnök, a salzburgi nagybírtokostól kapott tartománygyűlési mandatumáról lemondott.

Budapest, március 26.

A megyei szellemben szerkesztett lapok egy idő óta érdekes csatározást folytatnak a közigazgatási reform jövő hatererén. — Az állami közigazgatás hívei eddigleg még nem látták idejét tüzetesen kifejteni közigazgatási programjukat, még nem állítják esatrendbe eszméiket s érveiket a mai törvényhatósági rendszer ellenében. De ez azért nem akadályozza a „Hon” és a „P. Napló” abban, hogy egész erővel ne vagdalkozzanak jobbra balra a levegőben, hogy rendszeres támadást ne intézzenek a sötétben oly program ellen, melyet még nem látnak. De miután t. laptársainknak minden áron harezolnók kell valami ellen, könnyen segítenek magukon. A „H o n” oly formán csinál maga magának ellenséget, hogy saját zsebéből előránt egy közigazgatási programot, mely szerint a megyei közigazgatás az állam kezében összpontosítandó lenne. Aztán saját gyártmányát, mint ellenfélét, kiállítja maga elé s hevesen neki rontva, viaskodik azzal s elhítteti magával, hogy ő most azon államférfiak programja ellen küzdött, kik a mai megyei rendszert gyökeresen át akarják alakítani.

Olyanforma taktika ez, mint General Bum-bum-e, a ki tudja, hogy az ellen meg nem érkezett a harc színhelyére, folyton ily bátor szavakkal provocálta a távolban levő ellenséget: „Hol az ellenség, hol az ellenség?” De az ellenség csak nem érkezett meg. A tábornoknak azonban ez mindegy volt; megtámadta a mit maga előtt talált, a kukoricaszárakat s minden szerjót, összes hadi szertárát ezek ellen erőlt. Mikor aztán az ellenség látávolba jött: akkor Bum-bumnál már elfogyott az erő, bátorság, vitézség, elfogyott a töltés. S diadalmasan visszavonult, mielőtt komoly harcra került volna a dolog.

Vigyázzanak az állami közigazgatás programja ellen hadakozó lapok, hogy így ne járjanak.

A „P. Napló” pedig a maga megyei politikáját ily formán védí: Állandó, rendithetlen híve vagyok az önkormányzat nagy elveinek mindaddig, míg csak az engemet (ön)kormányzó magasabb égi hatalmak kegyes pártfogásukban részesítendik ezt a nagy elvet. Azt állítják ugyan ellenem, hogy én avas nézeteknek vagyok szószólója, hogy a megyei institutiót azon alakban óhajtanám reconstruálni, a mily alakban az egyéb állami intézményeink kezében többé el nem fér. Szemembe vetik, hogy a korszellem fuvalma hatástalanul röppent el fejem fölött, hogy inkább a multra, mint a jelenre vagy jövőre tekintek, hogy politikai érzékem sem nem biztos, sem nem szerencsés a jelen szükségle-

teinek felismerésére s a reformeszmék észszerű megvalósítására. Ezt állítják ugyan ellenem: de nekik — igazuk is lehet.

Hogy miért lehet igazuk, azt fölfedezni nem akarom; mert nem vagyok kíváncsi, s mert mocsárokbba keveredni nem akarok. Magyarországon a politikai belkormányzat egészen a megyék kezében van összpontosítva; hogy helyes-e ez szervezet vagy helytelen, hogy jó-e a kormányzat s a közigazgatás, vagy rossz, javul-e ez vagy romlik, megféle-e az a társadalom igényeinek vagy sem, az nem jó kérdés alá.

Emlékezhetek rá olvasóm, hogy midőn az Andrásy-kabinet annak idején a bíróságok kinevezéséről szóló törvényjavaslatot a képviselőháznak benyújtá: akkor a bíróságok kinevezését határozottan mint politikai elvkérdést védelmeztem. Ma azonban már oly férfiak is illelnek kormányon, kik akkor a kinevezési rendszer ellen küzdöttek; ugyanazért ez a kérdés nézetem szerint ma már többé nem politikai elv, hanem csupán politikai észlelés kérdésé.

Nézetellenem azt mondják, hogy a megyei institutió már elavult s feladatának megfelelően képtelen. Én büszke vagyok erre s nemzeti alkotásaimat ily alpra szeretném fektetni. Ellenfeleim képviselik a rendszert és a központositást: én képviselem a centrifugális rendszertelenséget. Ők azt hiszik, hogy jövőjük van: de nekem multam van.

Hyformán okoskodik a „P. Napló.” A ki nem hiszi, olvassa el t. laptársunk tegnapi vezércikkét.

Si non e vero, e ben trovato!

A Manin-ünnepély Velenzeben.

Velenze márc. 22. (Ered. lev.) Végre ma megtörtént a Manin-szobor leleplezése. A ma kezdődő ünnepély azonban csak holnap (a syndacus ebédével, malameoói tengeri sétával, s a nagy kivilágítással) érnek véget, a melyekről, mint szintén a ma esti díszelőadásról a Feniceben csak holnap tudósíthatom önöket.

Nem szükséges Manin nevét bővebben részleteztem önök előtt. Az 1848-ki forradalom korának egyik hő, egyik nemes képviselője ő. Lehet e mozgalmakról bármint nézetünk — s e sorok írja legkevésbé sem rajongó értők, — hanem annyi tény, hogy mindenek felett kétségbe vonhatatlan áll egy Lamartine, Louis Blanc, Kossuth vagy Manin önzetlensége. Azon politikai felfogást, a melylyel harezolt Velenze 1848-9-iki diktátora, el lehet itélni: az eseményeket, melyek nyílen fekvő okok következményei gyanánt szerepeltek, lehet kárhözatni: de a küzdők emlékébe nem fér gyanu. Az ember tisztán áll a viharok közt, s ép ezért a kegyelet glóriája méltan sugárik sirjait felett, emlékeiben.

1857. szeptember 22-én halt el nyomorban Párisban Velenze számuított diktátora. 1866-ban, — mihely szabad lett Velenze — a városi tanács rögtön megindította a mozgalmat hamvainak hazahozatala, s egyuttal egy emlékszobor létesítése végett. S csakugyan 1868 március 22-én hazahozatták a drága hamvak, a nép lelkesülése között hozatták át a Santa Lucia-tól, a San-Zacariái, a hol ideiglenesen

végig nézett rajta, s oly megváltással fordított hátat, hogy ő tátozt száján nézett utána, nem tudva, hova legyen szegye-nében.

— Ah, mi a patvar, gondolt magában, idővezetetés, nem vagyok bolond! — Azonban, mily nagy meglepetése, midőn a következő hét egy szép délutánján, Lucienne kisasszony ki jött szobájából, de már nem az örvökölő fekete ruhában, de feltűnő és pazargadagságú öltözetben...

Az ifjú dobogó szívet követő őt távolról. A Hotel des Folies előtt, pompás, drága fogat állt.

A mint Lucienne kisasszony megjelent, egy komornyik tisztelgetően könyvit előtte a kocsiját... A leány felszállt... s a fogat robogva gördült végig az utcán...

Maxence az emeltbő járdán állt, mint-ha sóbálynányá változott volna, és nagyra nyílt szemekkel nézett az elsielő kocsit után, mely Lucienne kisasszonyt előlított... míg az végre eltűnt a számtalan fogat közt, mely a Chateau d'Eau terén fel s alá rajong.

A gyermek, kinek szemelattára elröplött a madár, kit már kezében vilt tartani, szokott ily szomoruan tekinteni az elszalasztott szökevény után.

— Elment! susogá. — Azonban, midőn megfordult, szembe talála magát a Fortin házastársakkal, kiket ép úgy, mint őt magát, a legözöklőbb kíváncsiság csalt ki az utcára.

Nevettek, ily nevetéselt, mely Maxencen igen bajlósatlannak látszott.

— Ha megmondtam! kiáltá Fortin! Végre utat tört magának! Hajrá! Lóhalálba! Sokra fogja vinni a gyereket!...

(Folytatása következik.)

A MÁSOK PÉNZE.

REGÉNY. Irta: GABORIAU ÉMILE. Franciaából fordította: ZICHY CAMILLA. I. Az első fejelet. XXVI.

A folyosó túlsó oldalán nyílt a bejárat Maxence lakásába, Fortinné nagyuriansan lakosztálynak szokta nevezni.

Lakása egy kis előszobából állt, mely csaknem ily nagy volt, mint egy zsebkendő, s a Fortin házaspár által ebédelőnek nevezett, aztán egy kis halószobából s még egy zugból, mely a beiratási iven öltözőszoba cím alatt szerepelt.

Szomorubb valamit alig lehet képzelní, mint e lakást, melynek lekopott falai és ronda festményei mindazon vándor lakók nyomavál ékeskednek, kik a Hotel des Folies megnyitása óta megfordultak benne.

A butor illett a falakhoz. — Mennyei romlik minden! sóhajta Fortinné. Még nincs tíz esztendeje, hogy butoraimat megvettem!

Több volt tizenötöt, s akkor is kéz alatt vette az óska, kiszolgált lim-lomot.

De meg is látszott rajtok. A függönyök eredeti színet alig lehet már felismerni. Az így csak egy lecegett ha hozzáért az ember. Az irászat és almárium zárai egyedül a látszat kedvéért voltak helyükön, mert egyik sem volt már használható.

Az egy előtti szöngy nem volt egyéb, ronda ringyrongyál, és a pamlagot tanácsos volt használat előtt megvizitálni, miután a tört ruganyok sok helyütt keresztül döfték a megvizitelt borítékok, és mint a török meredtek égfélre.

A legpompásabb tárgy egy óriási porcellán kályha volt, mely az ebédelő előszobának csaknem felét foglalta el. Még gondolni sem lehet arra, hogy tüzeljen benne az ember, miután csöve nem létezett. Azon-

ban Fortinné mégis szabódott annak eltávolítás ellen, miután állítása szerint e kályha bizonyos laklyos színezetet kölcsönöz a lakásnak.

Mind e kényelem Maxenceak havonként negyvenöt frankjába került, hozzátevé még ötöt a kiszolgálásra, mely összeg előlegesen volt szállendő minden hó 1-től 3-ig. Ez volt a létező változatlan rendszer. Ha 4-én valamely lakos pénz nélkül jelent meg, Fortinné egyszerűen ki nem adta többé kulcsát, s azt ajánlá neki, hogy máshová menjen aludni.

— Gyakrabban kifogtak rajtam, sem-hogy újból felülhessek, felelé azoknak, kik huszonnyeg órányi haladékokat kértek. Saját édes atyámnak, ki maga volt a becsület, és Napoleon hadseregében tiszt ranggal szolgált, még neki sem hiteleztek 5-ig!

Csak a véletlen vitte Maxenceot a commune után a Hotel des Folies-ba. S alig lakott benne egy hétig, midőn megesküdtött, hogy nem soká fogja nyuzni Fortinné butorait.

Már kerestett és talált is egy kevésbé drága és alkalmasabb lakást, midőn egy találkozás a szálloda lépcsőjén, minden tervének más irányt adott és lakásának elvonzó báj kölcsönöz, mit azelőtt nem is sejtte benne.

Ennek már egy éve lehetett. Egy reggel, midőn irodájába indult, a folyosón egy magas, barna fiatal leányval találkozott, ki szaladva jött fel a lépcsőn.

Elahant mellette mint a nyíl, s az áltelleni ajtóban eltűnt.

De bármily gyors volt a megjelenés, Maxence emlékében ama sajtáságos nyomok egyikét hagyta hátra, melyeket el nem tud törlni az idő.

Egész nap nem tudott egyébre gondolni.

A mint szabad volt, a helyett, hogy szokás szerint a Saint-Gilles utcába sietett volna ebédre, sürgőnyt küldött anyjának, kérve, hogy ne várják ma, és határozottan hazá ment.

Azonban, hiába állt lesben egész este, ravaszul félig nyitva felejtett ajtaja mögött — a szomszédná nem mutatkozék.

Másnap, sőt a következő három nap alatt sem jelent meg és Maxence már két-megkezdte esni, midőn végre vasárnap, midőn lefelé ment a lépcsőn, ismét szemben találkozott Maxenceal.

Első látásra igen csinosnak látszott a fiatal embernek. Most azonban káprázott a szeme a leány láttára, clannyrja, hogy vagy egy percig, mint a szobor mozdulatlanul állt meg a falnak támaszkodva.

S valóban, öltözéke nem igen emelhetette a lány szépségét. Kopott, szerény, fekete szőrruhát viselt, keskeny fehér gallérkával és sima kezöllel, mely kalapra a lehető legegyszerűbb vala. Mindazáltal azonban feltűnően büszke, nemes magatartású volt, a mellet megnyerően kecses, de tisztelget parancsoló, s járása olyan volt, mint egy királyné...

Ez július 30-dikán történt. Midőn kimenet Maxence felakasztá kulcsát, ugy odavetelőg mondá Fortinnának: — Lakásom határozottan tetszik nekem, s itt az ötven frank augusztus havára.

S míg a Hotel des Folies igazgatója nyugtát irt, Maxence egyik-kedvűen folytatta: — Igazság! Meg sem monda nekem, hogy szomszédná is van. Fortinné fölülni kezdte, mint egy vén csatoló ki trombita szót hall...

— Ah! — Vagy ugy! Persze, szólt, Lucienne kisasszony... — Lucienne! ismétlé Maxence, mily szép név.

— Látta a kisasszonyt? — Most találkozottam vele. Elég csinos... — Elég csinos! vágott szavába az asszony... Elég csinos!... Ugyan csak megvalogattja... az ifjú... mert, én, ki érték a dologhoz, azt állított, hogy négy napnál tovább kereshet egész Párisban, mily ily szép leányt talál. Elég

csinos! Egy ily teremts, kinek haja bokáig ér, kinek arczszínétől káprázik az ember szemé, kinek ily en zeme van, és fogora, mely mindig lehet számítani, s ki mindig többet ér a többinél, s kit el kell fogadni ha jön, s akár hogyan jön, s nem szabad félrehuzni a száját, ha nem egészen tiszta is: s ez a pénz. Mindig ily szemmel nézik az embert, ha pénze van, s azt se kérdik: hol vette? Azért egy asszony, kinek meg van a hozzávalója s ki azt fel nem használja, ostoba bolond. Azok a külsőségek, az mind mulandó. Nézzem rám — egyéb se kell... De a fenébe is — hiába prédikálok neki — csak annyit, mint ha énekelnek.

Magam, annyit beszélem neki: Lásza kedves leányom, mondom neki, mai napig csak egy barátja van az embernek, kire mindig lehet számítani, s ki mindig többet ér a többinél, s kit el kell fogadni ha jön, s akár hogyan jön, s nem szabad félrehuzni a száját, ha nem egészen tiszta is: s ez a pénz. Mindig ily szemmel nézik az embert, ha pénze van, s azt se kérdik: hol vette? Azért egy asszony, kinek meg van a hozzávalója s ki azt fel nem használja, ostoba bolond. Azok a külsőségek, az mind mulandó. Nézzem rám — egyéb se kell... De a fenébe is — hiába prédikálok neki — csak annyit, mint ha énekelnek.

Magam, annyit beszélem neki: Lásza kedves leányom, mondom neki, mai napig csak egy barátja van az embernek, kire mindig lehet számítani, s ki mindig többet ér a többinél, s kit el kell fogadni ha jön, s akár hogyan jön, s nem szabad félrehuzni a száját, ha nem egészen tiszta is: s ez a pénz. Mindig ily szemmel nézik az embert, ha pénze van, s azt se kérdik: hol vette? Azért egy asszony, kinek meg van a hozzávalója s ki azt fel nem használja, ostoba bolond. Azok a külsőségek, az mind mulandó. Nézzem rám — egyéb se kell... De a fenébe is — hiába prédikálok neki — csak annyit, mint ha énekelnek.

Magam, annyit beszélem neki: Lásza kedves leányom, mondom neki, mai napig csak egy barátja van az embernek, kire mindig lehet számítani, s ki mindig többet ér a többinél, s kit el kell fogadni ha jön, s akár hogyan jön, s nem szabad félrehuzni a száját, ha nem egészen tiszta is: s ez a pénz. Mindig ily szemmel nézik az embert, ha pénze van, s azt se kérdik: hol vette? Azért egy asszony, kinek meg van a hozzávalója s ki azt fel nem használja, ostoba bolond. Azok a külsőségek, az mind mulandó. Nézzem rám — egyéb se kell... De a fenébe is — hiába prédikálok neki — csak annyit, mint ha énekelnek.

Magam, annyit beszélem neki: Lásza kedves leányom, mondom neki, mai napig csak egy barátja van az embernek, kire mindig lehet számítani, s ki mindig többet ér a többinél, s kit el kell fogadni ha jön, s akár hogyan jön, s nem szabad félrehuzni a száját, ha nem egészen tiszta is: s ez a pénz. Mindig ily szemmel nézik az embert, ha pénze van, s azt se kérdik: hol vette? Azért egy asszony, kinek meg van a hozzávalója s ki azt fel nem használja, ostoba bolond. Azok a külsőségek, az mind mulandó. Nézzem rám — egyéb se kell... De a fenébe is — hiába prédikálok neki — csak annyit, mint ha énekelnek.

Magam, annyit beszélem neki: Lásza kedves leányom, mondom neki, mai napig csak egy barátja van az embernek, kire mindig lehet számítani, s ki mindig többet ér a többinél, s kit el kell fogadni ha jön, s akár hogyan jön, s nem szabad félrehuzni a száját, ha nem egészen tiszta is: s ez a pénz. Mindig ily szemmel nézik az embert, ha pénze van, s azt se kérdik: hol vette? Azért egy asszony, kinek meg van a hozzávalója s ki azt fel nem használja, ostoba bolond. Azok a külsőségek, az mind mulandó. Nézzem rám — egyéb se kell... De a fenébe is — hiába prédikálok neki — csak annyit, mint ha énekelnek.

Magam, annyit beszélem neki: Lásza kedves leányom, mondom neki, mai napig csak egy barátja van az embernek, kire mindig lehet számítani, s ki mindig többet ér a többinél, s kit el kell fogadni ha jön

